

JODI ELLEN MALPASOVÁ

*Vitajte v jeho
zmyselnom svete*

Tento
MUŽ

IKAR

JODI ELLEN MALPASOVÁ

Tento
MUŽ

Preložila Jana Seichertová

IKAR

Jodi Ellen Malpas
THIS MAN

Copyright © 2012 by Jodi Ellen Malpas
Translation © 2014 by Jana Seichertová
Jacket design © 2014 by Emil Křížka
Slovak edition © 2014, 2024 by IKAR, a. s.

ISBN 978-80-551-9300-7

Venujem Big Pat a Bubbles

POĎAKOVANIE

Ked' som *Tohto muža* vydala najprv sama, mohla som poďakovať iba hŕstke ľudí, konkrétne svojej rodine a priateľom, ktorým som napokon prezradila, čo sa chystám urobiť. Moja vďačnosť je a stále bude obrovská, no zoznam ľudí, ktorým by som mala poďakovať, sa od októbra 2012 podstatne predĺžil.

Prvý človek na tomto zozname je môj právny poradca Matthew Savare. Matt, bez teba by som bola v New Yorku stratená, a to doslova. Nastúpil si na palubu ako prvý a prežil si tú šialenú jazdu so mnou. Navyše si ma udržal pri zmysloch, keď som si myslela, že prichádzam o rozum! Nikdy ti nebudem môcť dostatočne poďakovať, ale budem sa o to ďalej pokúšať.

Aj svojim agentkám Andrei Barzviovej a Kristyn Keenovej z ICM Partners, ktoré ma privítali s otvorenou náručou! Keď som prvý raz prišla do vašej kancelárie, urobili ste presne to, čo som potrebovala uprostred toho chaosu – objali ste ma. A keď ste začali s vášňou hovoriť o mne, nadobudla som istotu, že napísať *Tohto muža* bolo správne rozhodnutie, a už nikdy som sa neobzrela dozadu.

Aj tebe ďakujem, Beth de Guzmanová z Grand Central Pub-

lishing – riskovala si s neznámou autorkou a jej debutom. Moja vďačnosť nepozná hraníc.

Aj tebe, Selina, moja vydavateľka. Vždy budem hovoriť: „Dočerta!“ a zakaždým sa usmejem, keď to po mne zopakuješ.

Chcela som rozpovedať príbeh a som veľmi rada, že som to urobila. Toto malé britské dievčatko je teraz v siedmom nebi.

Pridajte sa ku mne.

PRVÁ KAPITOLA

Prehrabávala som sa vo svojich veciach, čo sa vršili na hromadách a pokrývali celú dlážku mojej izby. Určite prídem neskoro. „Kate!“ skríkla som zúfalo. Dočerta, kde sú? Vybehla som na odpočívadlo a naklonila sa cez zábradlie. „Kate!“

Začula som známy zvuk varechy udierajúcej o okraje keramickej misy a pod schodmi sa objavila Kate s kučeravými červenými vlasmi vyčesanými dohora. Unavene sa na mňa pozrela. Na tento výraz som si už začínala zvykať.

„Kľúče! Nevidela si moje kľúče od auta?“ vychrlila som na ňu otázku.

„Ležia na stole pod zrkadlom, kam si ich včera večer položila.“ Prevrátila oči a vrátila sa so zmesou na tortu do kuchyne. Na pokraji nervového zrútenia som prebehla cez odpočívadlo a našla stratené kľúče pod kopou lesklých časopisov. „Zase sa schovávate?“ zašomrala som a schmatla hnedý opasok, topánky s vysokými podpätkami a notebook. Z bytu nad Katinou dielňou som zbehla na prízemie a našla ju, ako varechou rozdeľuje cesto do formičiek na pečenie.

„Musíš si konečne upratať izbu, Ava. Je tam strašný neporiadok,“ riekla mi vyčítavo.

Veru tak, moje organizačné schopnosti boli šokujúco nedostatočné, najmä vzhľadom na to, že som pracovala ako byto-

vá architektka v spoločnosti Rococo Union a celé dni trávila koordináciou rôznych činností. Z masívneho stolíka som vzala svoj mobil a namočila si prst do Katinho cesta. „Nemôžem byť skvelá vo všetkom.“

„Strať sa!“ Varechou ma udrela po ruke. „Mimochodom, na čo potrebuješ auto?“ Sklonila sa nad misou, aby uhladila povrch cesta, pričom od sústredenia vyplazila jazyk.

„Mám prvú konzultáciu v Surrey Hills – v nejakom panskom sídle.“ Navliekla som si do tmavomodrých šiat opasok, vkĺzla do topánok telovej farby a postavila sa pred nástenné zrkadlo.

„Myslela som si, že zostávaš verná mestu,“ poznamenala za mojím chrbtom.

Chvíľu som sa hrala so svojimi dlhými tmavými vlasmi, prehadzovala ich z jednej strany na druhú. Napokon som to vzdala, vyčesala som si ich nahor a prichytila niekoľkými sponkami. Moje tmavohnedé oči vyzerali unavené a chýbala im zvyčajná iskra – nepochybne preto, lebo som pálila sviečku na oboch koncoch. Ku Kate som sa nasťahovala len pred mesiacom, keď som sa rozišla s Mattom. Uživali sme si život ako dvojica vysokoškolačok. Moja pečeň prosila o ranu z milosti.

„Veď aj zostávam. Vidiek je skôr Patrickovou doménou. Neviem, ako som k tejto zákazke vôbec prišla.“ Naniesla som si na pery trochu lesku, zovrela ich a pobozkala Kate na líce. „Bude to bolieť, cítim to v kostiach. Milujem ťa!“

„Aj ja teba. Uvidíme sa neskôr,“ zasmiala sa Kate bez toho, aby zdvihla hlavu od šľahača.

Hoci som meškala, vo svojom malom mini som sa viezla do kancelárie na Bruton Street opatrne, ako zvyčajne. Keď som potom desať minút jazdila okolo a hľadala parkovacie miesto, spomenula som si, prečo tam každý deň chodím metrom.

Vrazila som do kancelárie a vrhla pohľad na hodiny. O dva-

desať minút deväť. V poriadku, meškám desať minút. Nebolo to až také zlé, ako som sa obávala. Prešla som okolo Tomovho a Victoriinho prázdneho stola, nakukla do Patrickovej kancelárie a klesla do kresla pred svojím stolom. Vytiahla som z tašky notebook a všimla si, že mi tam nechali balíček.

„Dobré ráno, kvetinka,“ privítal ma Patrickov dunivý hlas. Sadol si na okraj môjho stola, ktorý pod jeho váhou zavŕzgol ako zvyčajne. „Čo to tam máš?“

„Dobré. To je nový vzorkovník látok od Millera. Páčia sa ti?“ Pohladkala som luxusný materiál.

„Sú nádherné.“ Predstieral záujem. „Ale neukazuj ich Irene. Práve som minul väčšinu úspor na kúpu nového nábytku do nášho bytu.“

„Och.“ Súcitne som naňho pozrela. „Kde sú všetci?“

„Victoria má dnes voľno a Tom prežíva nočnú moru s manželmi Bainesovcami. Dnes sme tu iba my dvaja a Sal, kvetinka.“ Vybral z náprsného vrečka hrebeň a prešiel si ním po strieborných vlasoch.

„Napoludnie mám schôdzku na Zámku,“ pripomenula som mu. Nemohol na ňu zabudnúť. „Si si istý, že na to chceš nasadiť práve mňa, Patrick?“

V Rococo Union som pracovala štyri roky a pri nástupe do zamestnania mi jasne vysvetlili, že mojou úlohou bude rozšíriť činnosť firmy v sektore moderného bývania. S rastúcim dopytom po luxusných bytoch v celom Londýne prichádzali Patrick a Tom, ktorí sa špecializovali na tradičný dizajn, postupne o zákazky. A keď začalo ísť naozaj do tuhého a práce bolo na mňa jednoducho priveľa, Patrick zamestnal Victoriu.

„Žiadali si teba, kvetinka.“ Vstal a môj stôl znovu zaprotesto- val. Patrick si jeho vrzganie nevšímal, ale ja som prižmúrila oči. Mal by schudnúť alebo sa vzdať vysedávania na mojom stole. Takú záťaž už dlho nevydrží.

Takže si vyžiadali mňa osobne? Prečo? Vo svojom portfóliu som nemala nič, čo by poukazovalo na tradičný dizajn. Nemoh-

la som si pomôcť, no považovala som to za plytvanie mojím časom. Namiesto mňa by tam mal ísť Patrick alebo Tom.

„A nezabudni na slávnostné otvorenie komplexu Lusso.“ Patrick odložil hrebeň. „S tým večierkom v strešnom apartmáne sa náš zákazník poriadne pleskol po vrecku. Odviedla si skvelú prácu, Ava.“ Patrickovo obočie prikývlo spolu s jeho hlavou.

Začervenala som sa. „Ďakujem.“ Bola som veľmi pyšná na seba aj na svoju prácu na komplexe Lusso, najväčší úspech v mojej krátkej kariére. S jeho polohou v St. Katharine Docks a s cenami pohybujúcimi sa od troch miliónov za jednoizbový byt do desiatich miliónov za strešný apartmán sme sa ocitli v ríši superboháčov. Požiadavky na dizajn naznačoval samotný názov – taliansky luxus. Všetky materiály, nábytok a umelecké predmety som nakúpila v Taliansku, kde som strávila celý týždeň plánovaním dopravy. V piatok mali komplex slávnostne otvoriť, no vedela som, že strešný apartmán aj ďalších šesť bytov už predali, takže stavebná spoločnosť sa na večierku chcela iba pochváliť úspechom svojho projektu.

„Zrušila som všetky svoje termíny, aby som stihla všetko naposledy skontrolovať, až odtiaľ odídu upratovačky.“ Prevracala som stránky diára, kým som nenašla piatok, a urobila som si ďalšiu poznámku.

„Dobré dievča. Victorii som prikázal, aby tam prišla o piatej. Je to jej prvá prezentácia, tak by si ju mala trochu zasvätiť. Ja tam prídem s Tomom o siedmej.“

„Iste.“

Patrick sa vrátil do svojej kancelárie. Otvorila som si elektronickú poštu, prečítala si nové správy a začala ich preberať, aby som zistila, ktoré môžem vymazať a na ktoré by som mala odpovedať.

O jedenástej som vložila notebook do tašky a nazrela do Patrickovej kancelárie. Sústredene hľadela do svojho počítača.

„Odchádzam,“ oznámila som mu, ale on iba mávol rukou. Prešla som cez kanceláriu a zbadala Sally zápasiacu s kopírkou. „Uvidíme sa neskôr, Sal.“

„Maj sa, Ava,“ odvetila, no bola príliš zamestnaná vyťahovaním papiera, čo sa zasekol v prístroji, aby na mňa pozrela. To dievča bolo chodiaca katastrofa.

Vyšla som na slnečné svetlo a zamierila k svojmu autu. Premávka v piatok tesne predpoludním bola nočná mora, ale keď som vypadla z mesta, ubiehala mi cesta pomerne rýchlo. Sklopila som strechu a tešila sa zo spoločnosti Adele. Krátky výlet na vidiek bol príjemný spôsob, ako zakončiť pracovný týždeň.

Odbočila som z hlavnej cesty a ocitla sa pred najväčšou bránou, akú som kedy videla. Zlatá tabuľka na stĺpe hlásala: ZÁ-MOK.

Dočerta! Sňala som si slnečné okuliare a pozrela cez bránu na štrkovú príjazdovú cestu, lemovanú stromami. Zdalo sa mi, že je dlhá niekoľko kilometrov. V mysli sa mi okamžite vynoril obraz odmeraného zámockého pána fajčiaceho cigaru.

„Je to za vami.“ Takmer som vyskočila z kože, keď pokojné vidiecke ovzdušie preťal dunivý hlas, prichádzajúci zdanlivo odnikadiaľ.

Obzrela som sa. „Dobrý deň.“

„Tu som.“

Otočila som sa a niekoľko metrov za sebou zbadala interkom. S autom som prešla rovno okolo neho. Pribehla som k nemu, stlačila tlačidlo a ohlásila sa. „Ava O’Sheavá z Rococo Union.“

„Viem.“

Znovu som sa obzrela a uvidela kameru nainštalovanú na bráne. „Fajn, takže ma pustíte dnu?“ spýtala som sa a v tej chvíli znovu narušil pokojné vidiecke ovzdušie škripavý kovový zvuk. Brána sa začala otvárať. „Daj mi predsa šancu,“ zaúpela som, rozbehla sa späť, skočila do svojho mini a vyrazila k otvárajúcej sa

bráne. Celý čas som sa pokúšala zbaviť predstavy toho nafúkanca s pohárom portského a s cigarou v ruke. S každou minútou som sa na stretnutie s ním tešila menej a menej. Vidiecki snobi a ich nablýskané rodinné sídla, to nebolo nič pre mňa.

Keď sa brána otvorila úplne, prešla som ňou a asi po kilometri som zastala na dokonale okrúhlom nádvorí. Zložila som si slnečné okuliare a s úžasom hľadela na obrovskú budovu, ktorá sa zrazu objavila predo mnou. Bola nádherná.

Po stranách čiernych dverí, zdobených naleštenými zlatými lištami, boli štyri veľké arkierové okná s bočnými stĺpkami vytesanými z kameňa. Stavbu tvorili obrovské vápencové bloky a z prednej strany ju lemovali svieže vavríny. Celkový dojem umocňovala fontána stojaca uprostred nádvoría, chrliaca prúdy osvetlenej vody. Vyzeralo to naozaj pôsobivo.

Vypla som motor a chvíľu som zápasila s kľúčkou, kým sa mi podarilo vystúpiť. Stála som tam, opierala sa o horný okraj dverí auta a so zaklonenou hlavou obdivovala veľkolepú stavbu. Vtom mi zišlo na um, že ma tam pozvali omylom. To miesto bolo v dokonalom stave.

V živote som nevidela zelenší trávnik a budova vyzerala, akoby ju každý deň vydrhli od strechy až po podlahu. Dokonca aj štrk na príjazdovej ceste pôsobil dojmom, že ho pravidelne vysávajú. Ak som mala súdiť podľa exteriéru, nevedela som si predstaviť, že by interiér potreboval nejaké úpravy. Pozrela som na delené arkierové okná. Boli ich tam tucty a na všetkých viseli plyšové závesy. Ovládlo ma pokušenie zavolať Patrickovi a presvedčiť sa, či mi dal správnu adresu. Ale na bráne stálo ZÁMOK a ten hlupák na druhom konci interkomu ma zjavne očakával.

Kým som uvažovala o svojom ďalšom kroku, dvere sa otvorili a objavil sa v nich najväčší muž, akého som kedy videla. Pomaly vyšiel von a zastal tesne pri schodoch. Pri pohľade naňho som sa mykla a trochu cúvla. Bol v čiernom obleku – určite ušitom na zákazku, lebo taký veľký by v obchode nezohnal – s čiernou košelou a čiernou kravatou. Mal ebenovú pleť, jeho

vyholená hlava vyzerala ako vyleštená a oči mu zakrývali obrovské slnečné okuliare. Keby som si mala predstaviť človeka, ktorého by som čakala, že ma príde privítať, určite by vyzeral inak. Tento muž bol ako hora a všetko na ňom kričalo, že je telesný strážca. Zrazu sa ma zmocnilo podozrenie, že som sa ocitla v sídle mafie, a pokúšala sa spomenúť si, či som si preložila poplašný prístroj do novej kabelky.

„Slečna O'Sheaová?“ spýtal sa pomaly.

V prítomnosti neznámeho obra som úplne zvädla. Zmohla som sa iba na to, že som zdvihla ruku a nervózne mu zamávala. „Ahoj,“ zašepkala som.

„Tadiaľto,“ zavrčal hlbokým hlasom, mykol hlavou a vošiel dnu.

Uvažovala som o tom, že radšej vezmem nohy na plecia, ale moje odvážne a nebezpečné ja bolo predsa len zvedavé, čo sa skrýva za tými dverami. A tak som si vzala kabelku, zatvorila dvere auta, vyšla po schodoch, prekročila prah a vošla do obrovskej vstupnej haly. Preletela som po nej pohľadom a okamžite ma očarilo nádherne vyrezávané schodisko vedúce na prvé poschodie.

Tá luxusná, nádherná výzdoba človeku až naháňala strach. Tmavomodré a hnedosivé odtiene so zlatistým nádychom a originálna rezbárska práca spolu s mahagónovými parketami dodávali priestrannej hale luxusný, až extravagantný vzhľad. Presne tak som si Zámok predstavovala: nemohol byť vzdialenejší môjmu návrhárskeho štýlu. A čím viac som sa tam obzerala, tým menej som chápala, na čo potrebujú bytového architekta. Patrick tvrdil, že si žiadali mňa osobne, podľa čoho som prirodzene usúdila, že chcú zmodernizovať zariadenie. Ale to bolo predtým, ako som ho uvidela. Tieto dekorácie sa k dobovej stavbe hodili a dom bol navyše v perfektnom stave. Tak prečo ma tam, dočerta, pozvali?

Obor zabočil doprava a nechal ma cupkať za sebou. Viedol ma do zadnej časti zámku a domom sa nieslo klopanie vy-

sokých podpätkov mojich lodičiek telovej farby na drevených parketách.

Počula som tlmený rozhovor, pozrela doprava a zbadala veľké množstvo ľudí sediacich pri rôznych stoloch, jediacich, pijúcich a rozprávajúcich sa. Čašníci podávali jedlá a nápoje a v pozadí som počula dôverne známe hlasy členov slávnej hudobnej skupiny Rat Pack. Zamračila som sa, no potom mi to došlo. Bol to hotel – luxusný vidiecky hotel.

Všetko zrazu dávalo zmysel. Chcela som niečo povedať tomu chlapovi pripomínajúcemu horu, čo ma viedol bohvie kam, ale ani raz sa neobzrel, aby zistil, či ho nasledujem. Zrejme mu to však prezradilo klopanie mojich podpätkov. Veľa toho nenahovoril a podozrievala som ho, že keby som mu položila otázku, neunúval by sa na ňu odpovedať.

Prešli sme okolo dvoje zatvorených dverí a vošli do zimnej záhrady – veľkého, svetlého a prepychovo zariadeného priestoru, rozdeleného na niekoľko častí pohovkami, vysokými kreslami a stolíkmi. Dvojkrídlové dvere siahajúce od podlahy až po strop viedli z miestnosti na dláždenú terasu a rozľahlý trávnik. Bol to naozaj pôsobivý pohľad a v duchu som zhíkla, keď som zbadala sklenenú stavbu s plaveckým bazénom. Pripadalo mi to neuveriteľné a bála som sa pomyslieť, koľko asi účtujú hosťom za jednu noc. Hotel mal určite päť hviezdičiek, ak nie viac.

Prešli sme cez zimnú záhradu, chvíľu išli po chodbe a takmer na jej konci obor zastal pred drevenými kazetovými dverami. „To je pracovňa pána Warda,“ zadunel a zaklopal na dvere, vzhľadom na svoju mamutiu postavu až prekvapivo jemne.

„Manažéra?“ spýtala som sa.

„Majiteľa,“ odvetil, otvoril dvere a prekročil prah. „Vstúpte.“

Trochu som zaváhala a pozorovala obra vchádzajúceho do miestnosti predo mnou. Napokon som prinútila nohy k činu, vošla dnu a s úžasom sa rozhliadla po pracovni pána Warda, zariadenej rovnako luxusne ako ostatné časti zámku.

DRUHÁ KAPITOLA

„Jesse, toto je slečna O'Sheaová z Rococo Union,“ oznámil obor.

„Skvelé. Ďakujem, John.“

Zo stavu posvätnej úcty som prešla rovno do stavu najvyššej pohotovosti a vystrela chrbát.

Nevidela som ho, lebo obor mi svojim svalnatým telom zakrýval výhľad, no chrapľavý, príjemný hlas ma zmrazil. Určite neznel, akoby patril zámockému pánovi fajčiacemu cigary, trpiacemu nadváhou a nosiacemu nepremokavý plášť do dažďa.

Obor, o ktorom som už vedela, že sa volá John, odstúpil nabok a poskytol mi prvý pohľad na pána Jesseho Warda.

Dobrý Bože! Srdce mi narazilo do hrudnej kosti a moje nervózne dýchanie sa nebezpečne zrýchlilo. Zrazu som sa cítila ako omámená a moje ústa ignorovali príkaz mozgu, aby už konečne niečo povedali. Iba som tam stála a vyvaľovala oči na muža, ktorý opätoval môj pohľad. Jeho zastretý hlas ma prikoval k podlahe, no pohľad naňho... pohľad naňho ma zmenil na nereagujúcu, trasúcu sa trosku.

Vstal z kresla a môj pohľad sa pohol s ním. Bol veľmi vysoký a rukávy bielej košele mal ležérne vyhrnuté, ale na širokej hrudi mu visela voľne uviazaná čierna kravata.

Obišiel masívny pracovný stôl a pomaly vykročil ku mne.

Až vtedy na mňa zapôsobil celým svojím zjavom. Naprázdno som prehltna. Ten muž bol taký dokonalý, že pohľad naňho mi takmer spôsobil bolesť. Tmavé blond vlasy vyzerali, akoby sa z nich pokúsil vyčariť nejaký účes, no napokon to vzdal. Oči mali špinavozelenú farbu, no ich pohľad bol jasný a možno až príliš prenikavý. A strnisko pokrývajúce hranatú čelusť nijako neskrývalo pekné črty tváre pod ním. Bol mierne opálený a... božemôj, vyzeral fantasticky! Toto je zámocký pán?

„Slečna O’Sheavová.“ Vystrel ku mne ruku, ale nepodarilo sa mi presvedčiť tú svoju, aby urobila to isté. Jednoducho sa mi zdal príliš krásny.

Keď som neprijala podávanú ruku, chytil ma za obe plecia, pomaly sa naklonil ku mne a pobožkal ma. Perami sa letmo dotkol môjho rozpáleného líca. Celá som stuhla. V ušiach som počula bubnovať svoj pulz, a hoci pri obchodnom stretnutí sa to považovalo za úplne nevhodné, neurobila som nič, aby som ho zastavila. Bola som príliš zmätená.

„Teší ma, že vás spoznávam,“ zašepkal mi do ucha, čím dosiahol iba to, že som ticho vzdychla. Musel cítiť moje napätie – čo vzhľadom na moju stuhnutosť nebolo vôbec ťažké –, lebo uvoľnil zovretie, sklonil tvár k mojej a pozrel mi rovno do očí. „Je vám dobre?“ spýtal sa a zdvihnutým kútikom úst naznačil úsmev. Všimla som si, že na čele sa mu objavila osamelá vráska.

Vytrhla som sa z tej smiešnej nečinnosti, lebo som si zrazu uvedomila, že som ešte stále nič nepovedala. Všimol si moju reakciu na svoj zjav? A čo obor? Obzrela som sa a uvidela ho, ako tam nehybne stojí. Okuliare boli stále na svojom mieste, no vedela som, že na mňa upiera pohľad. V duchu som sa otriasla a cúvla pred Wardom a jeho silným zovretím. Spustil ruky k bokom.

„Dobrý deň.“ Odkášľala som si. „Ava. Volám sa Ava.“ Podala som mu ruku, ale neponáhľal sa ju prijať, akoby si nebol istý, či je to bezpečné. Napokon to však váhavo urobil.

Dlaň mal vlhkú a ruka sa mu trochu chvela. Pevne zovrel moju a okamžite medzi nami preskočila iskra. Obaja sme pre-

kvapene odtiahli ruku a na jeho krásnej tvári sa mihol zvedavý pohľad.

„Ava.“ Vyskúšal moje meno na svojich perách a ja som mala čo robiť, aby som znovu nezastonala. Mal by prestať hovoriť... okamžite!

„Áno, Ava,“ potvrdila som. Teraz on vyzeral, akoby sa stratil vo svojej malej nirváne, zatiaľ čo ja som si čoraz naliehavejšie uvedomovala, že mi stúpa teplota.

Napokon sa spamätal, vopchal si ruky do vreciek nohavíc, mierne pokrútil hlavou a urobil niekoľko krokov dozadu. „Ďakujem ti, John,“ kývol hlavou obrovi. Chlap vyčaril na tvári lenivý úsmev, ktorý zmäkčil tvrdé črty jeho tváre, a odišiel.

Zostala som sama s tým mužom, čo mi vzal reč, paralyzoval ma a vyvolal vo mne pocit, že som úplne nemožná.

Kývol hlavou k dvom hnedým koženým pohovkám, ktoré stáli oproti sebe pred arkierovým oknom a oddeľoval ich veľký kávový stolík. „Sadnite si, prosím. Môžem vám ponúknuť niečo na pitie?“ Odtrhol odo mňa pohľad a zamieril ku skrinke, na ktorej stáli rôzne fľaše. Určite nemal na mysli alkohol, alebo áno? Veď bolo iba poludnie, aj podľa mojich kritérií priskoro na pohárik. Pozorovala som ho, ako zamyslene stojí pri skrinke. Po chvíli otočil hlavu opäť ku mne a spýtavo na mňa pozrel.

„Nie, ďakujem,“ odmietla som a pokrútila hlavou pre prípad, že by mi tie slová nevyšli z úst.

„Tak aspoň vodu?“ spýtal sa a v kútikoch úst mu pohrával úsmev.

Preboha, nepozeraj sa na mňa, pomyslela som si zúfalo. „Prosím si,“ odvetila som a nervózne sa naňho usmiala. V ústach mi vyprahlo.

Vybral zo vstavanej chladničky dve fľaše vody a vrátil sa ku mne. Konečne sa mi podarilo presvedčiť svoje roztrasené nohy, aby ma odniesli k pohovke.

„Ava?“ Jeho hlas ma doslova prevalcoval a spôsobil, že som sa cestou potkla.

Obrátila som sa k nemu, ale asi to nebol dobrý nápad. „Áno?“ Zdvihol svoju whisky so sódou. „Prinesiem vám aj pohár?“ „Áno, prosím.“ Usmiala som sa. Musel si myslieť, že sa správam neprofesionálne. Sadla som si na koženú pohovku, vybrala z kabelky zápisník a telefón a položila ich na stôl pred seba. Všimla som si, že sa mi trasú ruky.

Kriste, ženská, spamätaj sa! Predstierala som, že si robím poznámky, zatiaľ čo kráčať späť a položil vodu a pohár na stolík. Potom si sadol na pohovku oproti mne, prekrižil si nohy, pričom si oprel členok o stehno, a zaklonil sa. Zjavne si robil pohodlie. Ticho, ktoré padlo medzi nás, kričalo z plných pľúc. Zapisovala som si všetko, čo mi zišlo na um, len aby som nemusela zdvihnúť hlavu. Vedela som, že nakoniec sa naňho budem musieť pozrieť a niečo povedať, no všetky bežné zisťovacie otázky z môjho mozgu s krikom utiekli.

„Takže kde začneme?“ spýtal sa, čím ma prinútil zdvihnúť hlavu a dať najavo, že som ho počula. Usmial sa. Obchádzali ma mdloby.

Pozoroval ma ponad okraj fľaše, ktorú si zdvihol k zmyselným perám. Prerušila som očný kontakt a vystrela ruku k svojej fľaši, aby som si naliala do pohára trochu vody. Zo všetkých síl som sa pokúšala ovládnuť nervozitu, no stále som na sebe cítila jeho pohľad. Bolo to naozaj trápne. Ešte nikdy na mňa nijaký muž nezapôsobil tak silno ako tento.

„Možno by ste mi mali vysvetliť, prečo som tu.“ *Prehovorila som!* Znovu som naňho pozrela a zdvihla svoj pohár.

„Vážne?“ riekol ticho a na čele sa mu zase objavila vráska. Aj s ňou vyzeral príťažlivo.

„Žiadali ste si mňa osobne?“ pritlačila som.

„Áno,“ odvetil stručne a zase sa usmial. Musela som odvrátiť zrak.

Napila som sa vody, aby som si zvlhčila suché ústa, odkasľala si a znovu sa prinútila opätovať jeho pohľad. „Smiem vedieť prečo?“

„Smiete.“ Zložil prekříženú nohu na zem, naklonil sa dopredu, položil fľašu na stolík a oprel si predlaktia o kolená, no nič nepovedal. Že by nemal v úmysle podrobne to vysvetliť?

„Tak fajn.“ Mala som čo robiť, aby som udržala očný kontakt.
„Prečo?“

„Počul som na vás samé chvály.“

Cítila som, že mi horí tvár. „Ďakujem. A čo odo mňa presne chcete?“

„Aby ste navrhovali.“ Zasmial sa. Cítila som sa hlúpo, no aj trochu podráždená. Robí si zo mňa žarty?

„Mohli by ste byť konkrétnejší?“ zaútočila som. „Podľa toho, čo som videla, mi všetko pripadá dokonalé.“ Určite nechcel modernizovať tento krásny zámok. Vidiecke sídla síce neboli mojou silnou stránkou, no keď som videla kvalitu, spoznala som ju.

„Ďakujem,“ riekol ticho. „Priniesli ste si svoje portfólio?“

„Pravdaže,“ odvetila som a siahla som do kabelky. Nechápala som, prečo ho chce vidieť. Nenájde v ňom nič, čo by sa podobalo tomuto miestu.

Položila som dosky na stolík pred neho a čakala, že si ich pritiahne k sebe, ale na moje zdesenie jediným plynulým pohybom vstal, obišiel stolík a zložil svoje sexi štíhle telo na pohovku vedľa môjho. Ježiši! Voňal božsky – čerstvou vodou a mentolom. Zadržala som dych.

Naklonil sa dopredu a otvoril dosky. „Na takú úspešnú návrhárku ste veľmi mladá,“ poznamenal zamyslene a pomaly obracal stránky môjho portfólia.

Mal pravdu, bola som úspešná, no iba vďaka Patrickovi, ktorý mi dal voľnú ruku, aby som mohla rozšíriť jeho podnik. V priebehu štyroch rokov som sa vykašľala na štúdium, našla si prácu v zabehanej návrhárskej firme – ktorá bola finančne stabilná, ale ktorej chýbali svieže, moderné nápady – a jej prostredníctvom si urobila meno. Mala som šťastie a vážila som si Patrickovu dôveru v moje schopnosti, ktorá bola spolu s mojou